

- 2) Τα άρθρα 30 της Συνθήκης και 14 της οδηγίας 79/112 απαγορεύουν εθνική ρύθμιση που επιβάλλει τη χρήση ορισμένης γλώσσας για την επισήμανση των τροφίμων, χωρίς να προβλέπει τη δυνατότητα χρήσεως μιας άλλης γλώσσας, εύκολα καταληπτής από τους αγοραστές, ή τη δυνατότητα εξασφαλίσεως της πληροφορήσεως του αγοραστή με άλλα μέσα.

(¹) ΕΕ C 378 της 5.12.1998.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 19ης Σεπτεμβρίου 2000

στην υπόθεση C-156/98: Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(«Ενίσχυση χορηγηθείσα σε επιχειρήσεις των νέων ομόσπονδων κρατών της Γερμανίας — Φορολογικό μέτρο για την προσέλκυση επενδύσεων»)

(2000/C 316/21)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-156/98, Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας (εκπρόσωπος: C. D. Quassowski, επικουρούμενος από την K. A. Schroeter), κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: P. F. Nemitz και Δ. Τριανταφύλλου, επικουρούμενοι από τον M. Hilf), με αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως 98/476/ΕΚ της Επιτροπής, της 21ης Ιανουαρίου 1998, σχετικά με φορολογικές ελαφρύνσεις βάσει του άρθρου 52, παράγραφος 8, του γερμανικού νόμου περί φορολογίας εισοδήματος (Einkommensteuergesetz) (ΕΕ L 212, σ. 50), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, L. Sevón, πρόεδρο τμήματος, P. J. G. Kartheyn, C. Gulmann, J.-P. Puissochet, P. Jann, H. Ragnemalm, M. Wathelet (εισηγητή) και Β. Σκουρή, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. Saggio, γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 19 Σεπτεμβρίου 2000 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 234 της 25.7.1998.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 19ης Σεπτεμβρίου 2000

στην υπόθεση C-454/98 (αίτηση του Bundesfinanzhof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Schmeink & Cofreth AG & Co. KG κατά Finanzamt Borken, και Manfred Strobel κατά Finanzamt Esslingen (¹)

(«Έκτη οδηγία ΦΠΑ — Υποχρέωση των κρατών μελών να προβλέπουν τη δυνατότητα διακανονισμού του κακώς αναγραφέντος σε τιμολόγιο φόρου — Προϋποθέσεις — Καλή πίστη του εκδότη του τιμολογίου»)

(2000/C 316/22)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-454/98, με αντικείμενο αίτηση του Bundesfinanzhof (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ) με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο των διαφορών που εκκρεμούν ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ, αφενός, Schmeink & Cofreth AG & Co. KG και Finanzamt Borken, και, αφετέρου, Manfred Strobel και Finanzamt Esslingen, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 21, σημείο 1, στοιχείο γ', της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, J. C. Moitinho de Almeida (εισηγητή) και L. Sevón, πρόεδρους τμήματος, P. J. G. Kartheyn, J.-P. Puissochet, P. Jann, H. Ragnemalm, M. Wathelet και Β. Σκουρή, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: N. Fennelly, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 19 Σεπτεμβρίου 2000 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Οσάκις ο εκδότης του τιμολογίου εξάλειψε εγκαίρως και πλήρως τον κίνδυνο απώλειας φορολογικών εσόδων, η αρχή της ουδετερότητας του φόρου προστιθέμενης αξίας απαιτεί να είναι δυνατός ο διακανονισμός του κακώς αναγραφέντος σε τιμολόγιο φόρου, χωρίς να μπορεί ο διακανονισμός αυτός να εξαρτηθεί από την καλή πίστη του εκδότη του εν λόγω τιμολογίου.
- 2) Στα κράτη μέλη εναπόκειται ο καθορισμός της διαδικασίας κατά την οποία είναι δυνατός ο διακανονισμός του κακώς αναγραφέντος σε τιμολόγιο φόρου προστιθέμενης αξίας, υπό την προϋπόθεση ότι ο διακανονισμός αυτός δεν εξαρτάται από τη διακριτική ευχέρεια των φορολογικών αρχών.

(¹) ΕΕ C 48 της 20.2.1999.